

4361 18. Febr., 1897: 2. Beh. af Lovf. om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilf. 4362

Den første Sag paa Dagsordenen var: Fortsættelse af 2den Behandling af Forslag til Lov om Arbejderes Forsørgelsestrav efter Ulykkestilfælde under Arbejdet.

Forhandlingen genoptoges.

Ordføreren (Bramsen): I den Forhandling, som har fundet Sted her i Gaar, ere nogle Talere komne ind paa Spørgsmaalet om Udstrækningen af Ulykkesforsikringen, og atter have vi hørt Tale om en almindelig Ulykkesforsikring, og om en Ulykkesforsikring for alle Arbejdere. Magtet dette gaar ind under de almindelige Betragtninger, vil jeg dog, eftersom adskillige Væbdringer dog strejfe ind paa dette Gebet, tillade mig at ubede mig Deres Opmærksomhed for at slaa fast, at dette Spørgsmaal om en almindelig Ulykkesforsikring for hele Folket, ja, endog blot en Ulykkesforsikring for alle Arbejdere i Landet, er noget for os herhjemme ganske særegent og ikke har nogen som helst Tilnytning til, hvad der er passeret her til Lands eller i vore Nabolande eller nogetsteds.

Jeg vil i den Anledning med den højtærede Formands Tilladelse fortælle gengive nogle Udtalelser, som findes i de forskellige Arbejderkommissioners Betænelinger angaaende dette ene Spørgsmaal om Udstrækningen af en eventuel Ulykkesforsikring. Jeg vil da begynde med vor fortræffelige Arbejderkommission af 1875, med dette lille Bind, hvori der er nedlagt saa mange Tanker og saa mange Sandheder, men hvori der desto værre tillige findes en Del endnu uopfyldte Ønsker. Blandt disse findes da ogsaa Pag. 95 angaaende Arbejdsgiverens Erstatningspligt udtalt Ønsker om en Lovgivning. Kommissionen udtaler her: „Der har i Kommissionen været nogen Stemning for i det mindste i visse særlig farefulde Bedrifter at udvide Arbejdsgiverens Erstatningspligt endnu betydeligt mere. Man har nemlig ment, at visse Erhverv, enkelte Grene af Transportvirksomheden, flere Fabrikationer, enkelte Arbejder ved Bygningsforetagender og i Landbruget, ere saa farefulde for de derved beskæftigede Arbejdere, at Ulykken, om den end i det enkelte Tilfælde er hærdelig, dog i det

hele set nødvendigtvis maa indtræffe; der er her et lignende Forhold som i Slaget, hvor det er hærdeligt, om en Kugle rammer, men dog nødvendigt, at Soldater saares og falde. Ved saadanne Arbejder bør formentlig Tabet ved Ulykkestilfælde for Menneskers Liv og Lemmer ligefrem indtræde som en Del af Produktionsomkostningerne lige saa vel som de Ulykkestilfælde, der ramme Formuegenstande. Det synes at være urigtigt, at de Ulykker, der ramme Tingene, skulle bæres af Arbejdsherren, men de, der ramme Menneskene, naar de lige saa vel skyldes Bedriftens Gang som hine, skulle bæres af den enkelte uheldige eller det offentlige gennem Fattigvæsenet; dette synes ikke alene uretfærdigt, men tillige inhumant og i social Henseende uheldigt. Det turde være en Selvfølge, at hvor Ulykken skyldes vedkommendes egen Uforsigtighed eller en andens skadegørende Handling, skulde intet Ansvar paahvile Arbejdsgiveren“. Saa ender man med at udtale, at „i Tyskland, hvor Assurance mod Ulykkestilfælde i de senere Aar, som en Følge af en der indført ubidtet Erstatningspligt for Arbejdsgiveren, har faaet en meget stor Anvendelse, synes det at have vist sig, at betydelige Banstelsigheder stille sig i Vejen for Assurance mod Ulykkestilfælde, idet de bl. a. give Anledning til, at der for de talrige ubetydelige Småaffader rejses større Fordringer til Assurance, end disse være berettigede til at vente, hvilket atter foruden anden Ulempe har været Aarsag til et uhyre Antal Processer“. Man udtaler derefter, at man ikke vil stille saa vidtgaaende Forslag som det antydede paa Grund af den her i Landet endnu ikke tilstrækkelig udviklede Forsikringsvirksomhed. Det var altsaa vor første danske Arbejderkommission, som allerede i 1875—76 havde denne Mening. Hvad den anden danske Arbejderkommission angaar, skal jeg ganske kort henlede Opmærksomheden paa, at dens Opfattelse i denne Henseende stemmer nøje med den første Arbejderkommissions. Den taler om „den Uret, som sker ved at lade den forulykkede uden retslig Krav over for Følgerne af indtraadte Ulykker, som ved Nutidens industrielle Virksomhed ere blevne langt hyppigere end hidtil“. Den udtaler, at „naar det er selve Næringsvirksomheden, til hvilken Ulykkestilfældene saa at